

Sygn. akt V.2 Ka 549/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Olga Nocoń

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Roberta Wieczorka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2017 r.

sprawy: **R. L. /L./,**

syna A. i G.,

ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 158 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 8 sierpnia 2017r. sygn. akt III K 1080/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska SSO Olga Nocoń

Sygn. akt V.2 Ka 549/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2017r., sygn. akt III K 1080/13 uznał oskarżonego R. L. za winnego tego, że:

- w dniu 2 maja 2013 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, wziął udział w pobiciu J. K. (1), bijąc go po całym ciele, w tym kopiąc po całym ciele i skacząc po klatce piersiowej, w wyniku którego to pobicia doznał on ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci stłuczenia tkanek miękkich głowy, krwiaka podtwardówkowego mózgu, krwiaka podpajęczynówkowego mózgu, ogniska stłuczenia mózgu, obrzęku mózgu i czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyki we Wrocławiu z dnia 29 maja 2009 roku w sprawie o sygn. akt VII K 621/09 za podobne przestępstwo umyślne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, którą to karę odbywał w ramach kary łącznej 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności orzeczonej ww. wyrokiem w okresie od 24 stycznia 2009 roku do 29 maja 2009 roku, a następnie od 22 września 2009 roku do 14 stycznia 2010 roku i od 24 października 2011 roku do 11 lutego 2013 roku, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 158 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 158 § 2 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.
- w dniu 2 maja 2013 r. w C. zagroził celem wywarcia wpływu na A. P. pobiciem w razie złożenia przez nią przed organami ścigania niekorzystnych dla niego zeznań związanych z okolicznościami pobicia J. K. (2), czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 245 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych wyżej kar pozbawienia wolności Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 19 grudnia 2013 roku do dnia 20 grudnia 2013 roku.

Na mocy art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii adw. P. M. kwotę 1.092 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu świadczonej na rzecz oskarżonego R. L. i kwotę 251,16 zł. stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 425 §1 i 2 kpk w związku z art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 427 kpk w związku z art. 438 pkt 3 kpk zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał istotny wpływ na jego treść polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzuczanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa i zgodna z zasadami logicznego rozumowania ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego i korelujących z nimi zeznań świadków: W. M., I. H., G. R. winna doprowadzić do wniosków odmiennych.

Wskazując na powyższe na podstawie art. 427 kpk w związku z art. 437 kpk skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuczanych mu czynów.

Nadto obrońca wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony świadczonej urzędu na rzecz oskarżonego za postępowanie przed Sądem II instancji według norm prawem przepisanych oświadczając, że koszty te nie zostały pokryte przez oskarżonego w żadnej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała. Apelacja ta w zakresie w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawiona jest słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego zaprzeczającego aby dopuścił się zarzucanych mu przestępstw i ustalenia oparł na zeznaniach świadków (A. i B. P.), które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granicę swobodnej oceny dowodów.

Przed odniesieniem się do tego ostatniego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy gdy zostanie wykazane, że sąd orzekający oceniając dowody – naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie mają potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem Sąd ten wskazał dowody na których oparł ustalenia co do przebiegu zajścia i zachowania się w jego trakcie oskarżonego, a jednocześnie wskazał przesłanki którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji – mając do wyboru przeciwstawne relacje dotyczące przedmiotowego zdarzenia – poczynił ustalenia opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków (A. i B. P.) uznając je za wiarygodne, zaś wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom świadków G. R. i W. M. tego waloru odmówił.

Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów – do czego zresztą był zobowiązany nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk.

W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Odnośnie zeznań świadków na których w apelacji powołuje się skarżący, a to G. R., W. M. i I. H. to wypada tylko zauważyć, iż odnośnie dwóch z pierwszych tych świadków zostały one poddane przez Sąd I instancji wnikliwej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne. Należy zwrócić uwagę, iż zeznania tych świadków są nie tylko wzajemnie sprzeczne, ale stoją ewidentnie w opozycji do wyjaśnień samego oskarżonego. O ile bowiem oskarżony potwierdzał fakt bytności w mieszkaniu pokrzywdzonego w trakcie „imprezy”, to obydwaj świadkowie fakt ten negowali. Widać zatem ewidentnie, iż zeznania tych świadków miały charakter intencjonalny i zmierzały do umożliwienia oskarżonemu uniknięcia odpowiedzialności karnej, lecz jak się wyjawia nie do końca uzgodniono wspólną wersję.

Odnośnie zeznań świadka I. H. to Sąd meriti nie tyle odmówił im wiarygodności, co uznał je za nieprzydatne dla dokonania ustaleń faktycznych albowiem świadek ten nie posiadał żadnej wiedzy odnośnie przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Taka ocena tych dowodów nie zawiera w sobie ani błędu, ani nie jest oceną dowolną skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy.

Co do świadków, na podstawie zeznań których sąd merytoryczny oparł swoje ustalenia faktyczne, to zeznania te, co do istotnych dla sprawy elementów są z sobą zbieżne i ewidentnie wskazują na aktywny udział w pobiciu pokrzywdzonego – oskarżonego R. L.. Obaj ci świadkowie przesłuchiwani byli w obecności psychologa, który nie stwierdził aby w zakresie odtwarzania przebiegu zdarzenia świadkowie ci uciekali się do konfabulacji. Występujące różnice w zeznaniach omawianej w tym miejscu grupy świadków dotyczą okoliczności mało istotnych lub wręcz nieistotnych dla sprawy, w żadnym jednak razie nie dyskredytują wartości dowodowej zeznań tych świadków.

Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi. W żadnym zaś razie nie podważyły one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw.

Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Wymierzone oskarżonemu, tak kary jednostkowe jak i łączna pozbawienia wolności nie mogą być postrzegane jako kary rażąco niewspółmiernie surowe. Oskarżony R. L. jest bowiem sprawcą niepoprawnym, wielokrotnie karany, aktualnie odpowiadającym w warunkach recydywy określonej w art. 64 §1 kk. Ten zespół okoliczności obciążających sprawia, iż również w aspekcie kary brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Z tych względów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

SSO Jacek Myśliwiec /spr./

SSO Katarzyna Gozdawa – Grajewska SSO Olga Nocoń